

ЕРИК СИМОН
КАКВО БИ ТРЯБВАЛО ДА
ЗНАЕМ ЗА ПЛАНЕТАТА ИКАР

Превод от немски: Дорина Йосифова, 1986

chitanka.info

ИКАР (2) — единствена планета от звездата-близък Орн.

Почти кръгла орбита, голяма полуос: 2203,8 млн.км. Време на пълна обиколка: 15010 дни. Зависима ротация. Радиус на екватора: 5800 км. Маса: 0,32 от земната маса. Открита през 893 г.н.л. от XXXII междузвездна експедиция.

ПЛАНЕТОЛОГИЯ: I. Икар се състои главно от 3 слоя: а) *атмосфера*. Благородни газове (Ar, Kr, Rn), въглеродороди, следи от CO₂, N₂ и O₂. Атмосферата е много разрежена; на височина над 200 км няма данни за съществуването ѝ; б) *външният скален слой* по всяка вероятност достига дълбочина 1000 км. Най-важни, елементи — C, O, Al, Si, Fe, Co, Ag, Pb, тежки радиоактивни елементи (предимно с големи периоди на полуразпадане); в) *ядро на планетата*. Характеризира се с изключително ниска плътност. Състав: неизвестен. Вероятно кухня (?). Възникването не е обяснено от космогонията. На И. не са забелязани признаци на живот.

Аз участвах в XLVII междузвездна експедиция. Когато на връщане от Бетелгейзе летяхме към звездата Орн, за да решим загадката около Икар, мислех, че няма да имам работа, защото като историк и археолог не разбирам нищо от планетология и космогония. Но се лъжех.

Започна се с това, че не намерихме планетата на предварително изчисленото място. Но ако участниците в XXXII експедиция бяха определили правилно орбитата ѝ, а в това нямаше никакво съмнение, планетата просто трябваше да е там, ако действуваша още законите на небесната механика. След като се приближихме още малко до звездата-близък, открихме най-после Икар, тоест онова, което бе останало от него — облак планетоиди и метеори с най-различна големина.

Но искам да разкажа всичко накратко, обективно и точно да информирам за това, което открихме. Не смятам да драматизирам разказа си. Нека други пишат балади и трагедии, аз не мога и не искам.

Изследвахме отломъците. XXXII междузвездна експедиция бе установила, че планетата е необитаема. Чиста заблуда. Необитаема е била повърхността ѝ.

Икар беше кухо кълбо, гигантски сапунен мехур, със скална обвивка, дебела само 600 км — нищожно малко в сравнение с кухото

пространство под нея с диаметър 10400 км. Кухината беше пълна със силно сгъстени газове: азот, кислород, въглероден двуокис и тежки благородни газове. Очевидно високото налягане на вътрешната атмосфера допринасяше за стабилизирането на относително тънката скална обвивка.

В това кухо пространство, в непроницаема за просто око тъмнина и в почти пълна безтегловност живееха икарците, разумните господари на планетата. Както е известно, кухото кълбо не упражнява гравитационна сила върху намиращи се в него обекти, тъй като сумата от всички сили на привличане е равна на нула. Въпреки това жизненото пространство на икарците бе ограничено до скалната обвивка, защото те се хранеха, както и другите животински организми на планетата, с растения, които черпеха енергия от радиоактивното излъчване на скалната обвивка. Освен това атмосферното налягане нарастваше към вътрешността на кухото кълбо.

Обитателите на Икар имаха крушовидни тела, стигащи до пет метра височина. В издължения край на тялото се намираха устата и най-важните сетивни органи, от които обаче са ни известни само два. Икарците имаха по четири очи и виждаха в инфрачервената спектрална област, а във вътрешността на „главата“, тоест в поиздължения край на тялото — един орган, с чиято помощ можеха да улавят дългите електромагнитни вълни. Освен това разбрахме, че реагират и на гама-лъчи, но нямаме данни за разположението на съответния сетивен орган. Около „главата“ бяха групирани четири двойки пипала с дължина до два метра, разклонени по краищата и приспособени за хващане. В другия край на тялото се намираха четири по-дълги, по-здрави и силно разширени пипала, с които икарците гребяха в атмосферата.

За цивилизацията и историята на икарците не ни е известно за съжаление почти нищо. Но дори и да имахме някаква информация, едва ли щяхме да разберем. Науката им бе развита доста едностранно. Разполагаха е обширни познания за топографията на вътрешността на планетата си и в някои области на математиката, минералогията, ботаниката, генетиката, а вероятно и в други научни области, докато такива науки като астрономия и физика (с изключение на няколко дяла от нея) просто не биха могли да съществуват.

Тази цивилизация се различаваше коренно от нашата. Те не познаваха нито огъня, нито колелото. Икарците вероятно си бяха създали представа за пространството и времето, съвсем неотговаряща на нашата и непонятна за хората, които живеят в света на гравитацията, на дните и годишните времена.

Техниката на икарците беше крайно примитивна, затова пък бяха постигнали удивителни успехи при отглеждането на различни видове растения, които оптимално акумулират оскъдната енергия. Недостигът на полезна енергия, а оттам и липсата на храна, е бил най-голямата пречка в развитието на икарската цивилизация. Още от незапомнени времена те изстребили всички големи животни, за да премахнат съперниците си по храна. Унищожили всички неядивни за тях растения и на няколко разпръснати места откъм вътрешната страна на скалната обвивка, там, където радиоактивността е достатъчно голяма, развъдили различни високодобивни култури. Строга, обхващаща цялата планета система регулирала от хилядолетия изхранването, а сигурно и размножаването на икарците. При това на всеки се осигурявало само толкова, колкото му е жизнено необходимо. Не ни е известен начинът на размножаване на онези еднополови същества, но във всеки случай имаше някакъв биологичен или социален механизъм, вероятно от организационен характер, който поддържа постоянен броя на населението. Войни във всеки случай не са водили никога.

С това сигурните ни сведения за цивилизацията на икарците се изчерпваха. Знаем, че въпреки всички икономически мерки планетата предлагаше прехрана най-много на един-два милиона икарци, населяващи цялата вътрешност, а броят на населението от хилядолетия стоеше непроменен. Малкото сили, останали на цивилизацията при тази постоянна борба с гладната смърт, икарците влагаха непрекъснато в продължение на най-малко две хилядолетия в един-единствен проект, чиято същност остана неизвестна за нас въпреки очевидно огромното му значение.

Относно причината за гибелта на икарците също можем да правим само догадки. Ако самото възникване на подобна планета е почти невъзможно, дори един относително лек сблъсък е достатъчен, за да наруши нейното равновесие и по този начин да я унищожи. Подобна е общоприетата теория, че вероятно някой планетоид или тяло от междузвездното пространство се е блъснало в Икар и е

пробило скалната обвивка, при което вътрешната атмосфера вследствие високото си налягане е преминала в Космоса. Последвалият трус и най-вече липсата на защитен слой са причинили рухването на планетата под въздействието на собствената си тежест.

Но аз си мисля и за една друга версия, при която не е необходимо да е имало сблъскване, но как ми се иска никога да не съм се сецал за нея!

Онзи загадъчен проект, върху който икарците са работили хиляди години почти без техника, но с всички налични средства и сили, не ми дава покой.

Може би не са се различавали чак толкова много от нас. Ако ние живеехме в някакво кухо кълбо хилядолетия наред, може би дори милиони години — все в това кухо кълбо, изследвано до най-малките подробности още от нашите прадеди, и ако тогава на някого от нас бе хрумнала противоречащата на досегашния опит идея, че този наш свят може би не е цялата Вселена, че скалната обвивка може би има край и че зад нея съществува нещо друго, какво щяхме да направим ние?

Но може би всичко това е било другояче, може би версията ми е погрешна. И въпреки че това с нищо не променя крайния резултат, защо все пак толкова много се надявам, че греша?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.